

Haina sacerdotală și puterile ei miraculoase

Sâmbătă, 16 septembrie 2006

Gili Cârstea

Vorbind despre apostazia primei biserici creștine, produsă în mare parte de coborârea standardelor spre a facilita accesul păgânilor în biserică, Ellen White scria, referitor la cei care doreau să păstreze credința curată a apostolilor:

“Era nevoie de luptă disperată din partea celor care doreau să stea tare împotriva amăgirilor și urâciunilor deghizate în haine sacerdotale și introduse în biserică” (GC 45).

Nu era prima oară când se întâmpla așa. Haina sacerdotală a fost cel mai eficient mijloc prin care vrăjmașul a păgubit pe poporul lui Dumnezeu de eficiența pe care ar fi avut-o în comunicarea adevărului către lume. Toți marii profeți ai Vechiului Testament au avut de luptat cu nebuniile păgânismului introduse în credința poporului ales pe sub haina sacerdotală a clasei preoțești. Ilie, Ieremia, Ezechiel, Isaia, toți au fost chemați să denunțe păgânismul mascat în spiritualitate modernă și introdus în religia vremii pe sub haina sacerdotală. La fel a fost pe vremea bisericii Domnului Hristos, la fel a fost în biserică apostolică și – cu durere trebuie să spunem – la fel este și astăzi.

Când au apărut primele indicii despre adevăratele intenții ale curentului postmodernist în biserică noastră, mulți au crezut că este un fenomen izolat, una dintre multele năzbâtii ale studenților noștri super-activi. La a doua lor conferință națională, unde au practicat și promovat urâciunile evului mediu sub călăuzirea unor înalte personalități ale lumii academice adventiste, cei mai mulți au sperat că noile practici nu vor prinde în teologia adventistă, sau că vor rămâne doar apanajul exclusiv al elitelor teologice.

Acum, aceste urâciuni se extind în biserică mondială, deghizate în haine sacerdotale și introduse sub autoritate ecleziastică în practica și credința bisericii. Nu demult biserică din țara noastră a organizat la Constanța labirintul, un exercițiu spiritual practicat de călugării iezuiți, a cărui origine vine chiar din păgânismul babilonian.

Zilele trecute, situl Diviziunii Euroafrica ne informa că biserică a serbat împlinirea unui secol de existență a Clinicii La Lignière (fostul sanatoriu Lake Geneva), în prezența demnitarilor de la diviziune în frunte cu președintele ei, fratele Frikart. Evenimentul principal nu a fost, așa cum ne-am fi așteptat unii dintre noi, o ocazie de rugăciune și mulțumire că

Dumnezeu ne-a binecuvântat în ciuda indispoziției noastre de a asculta sfatul Său. Evenimentul principal, descris cu lux de amănunte, a fost inaugurarea în curtea clinicii a unui labirint, rebotezat cu multă artă „cărare meditativă.”

Este pentru prima oară când urâciunile evului mediu sunt introduse în biserică la un asemenea nivel înalt – exact în ograda unei diviziuni a bisericii mondiale și sub directa supraveghere a unor înalți demnitari din administrația bisericii. De ce nu există nicio reacție împotriva acestor depărtări grave de la credința adventistă? Deoarece miraculoasa haină sacerdotală are puterea să introducă în biserică cele mai șocante aberații păgânești, botezându-le cu nume creștine și dându-le binecuvântarea clericală. Dacă biserica aceasta nu era prăbușită într-o profundă letargie laodiceană, un asemenea gest ar fi produs un cutremur care zguduia din temelii administrația până la nivelul Conferinței Generale.

Ce caută în practica și doctrina adventistă exercițiile spirituale ale căpeteniei iezuite? Ce nevoie are acest popor de pelerinajul mistic al labirintului? Ce cred teologii noștri că vor obține dacă vor atrage poporul în asemenea nimicnicii?

Străjerii noștri au observat și ei foamea spirituală și goliciunea unei evlavii fără putere, deși se codesc să o declare deschis. Au încercat tot felul de proiecte pe trupul letargic al bisericii, dar niciunul nu a adus mult-visata redeșteptare și reformă. Ei privesc în jur, și au impresia că succesul altor confesiuni stă în deschiderea lor către spiritualitatea ancestrală, atunci când societatea se afla sub brațul puternic al religiei oficiale. O comisie de analiză organizată de Conferința Generală chiar a recunoscut deschis că Biserica Adventistă descoperă, alături de alte confesiuni, valoarea formării spirituale.

Acum, în spatele credinței fundamentale 28 votată la ultima sesiune a CG, pastorii noștri se simt liberi să introducă, deghizate cu grijă sub miraculoasa haină sacerdotală, multe dintre practicile dezgustătoare ale călugărilor iezuiți, aduse la zi în laboratoarele marilor universități. Labirintul, vizionarea divină, izolarea sacră, călăuzirea spirituală, toate acestea sunt experimentate de pastori adventiști și introduse în comunitățile noastre ca modele valide de dezvoltare spirituală.

Unul dintre pastorii fondatori ai mișcării re:church a introdus în comunitatea lui labirintul, iar situl comunității a pus la dispoziția membrilor un labirint online, o „cale meditativă” electronică. Nu vă sfătuiesc să pătrundeți pe această poartă în teritoriul spiritualității demonilor. Am oferit link-ul doar spre a vă oferi posibilitatea să verificați cum urâciunile medievale pătrund în biserică pe sub haina sacerdotală, iar străjerii de pe zidurile Sionului nu văd nimic rău în această invazie babiloniană.

Ca și în trecut, este nevoie astăzi „de o luptă disperată” pentru a te împotrivi amăgirilor și urâciunilor introduse în biserică pe sub miraculoasa haină sacerdotală. Dar Laodicea doarme profund. Nimeni să nu o tulbure din somnul ei. Somnul cel de veci.